

Sztalin vagy Szálasi?

Írta: Mattyasovszky Kornél

36 pár hónappal ezelőtt, amikor az angolszászok inváziója még éppen, hogy csak megindult és amidőn a bolsevista seregek a Kárpátokon túl valahol Besszarábiában és lengyelföldön törtek előre, Fiala Ferenc, a kiváló közíró, a Nyilaskeresztes Párt hivatalos napilapjában vezércikket írt »Sztalin vagy Szálasi?« cím alatt. A cikk politikai körökben nagy feltűnést keltett, bár voltak sokan, akik ezen a szembeállításán mosolyogtak, hiszen a Nyilaskeresztes Párt—Hungarista Mozgalom a külső jelek szerint távol állott a hatalom átvételének lehetőségeitől és a hadihelyzet sem indokolta semmiképpen azt a feltevést, hogy a magyar nemzet valamikor is ilyen választút elé kerül. Még a hívők között is akadnak, akik felesévalva olvasták végig a cikket és nem tudták elképzelni, hogy a magyarországi politikai élet legnagyobb ellenzéki pártját vezető volt vezérkari őrnagynak ilyen történelmi feladat jusszon: — a magyar lét vagy nemlét tekintetében az elhatározó döntés, a nemzeti ellenállás megszervezése, a belső front megszilárdítása, az áruló politikai klikk felszámolása, a szövetségi hűség megtartása, az egész nemzet élén, mint annak vezetője.

Ez a cikk túlnőtt azóta a hétköznapi politikai cikkek jelentőségén és beteljesedett jóváindulás lett belőle. Ma ismét aktuális ez a téma, hiszen tegnap volt négy esztendeje, hogy a Belvedere palotában, amelynek híres Goldenes-kabinetjében a magyar nemzet számára igazságot mértek — Magyarország igen ünnepélyes külsőségek között csatlakozott a háromhatalmi egyezményhez. A magyar nemzetnek ez a külpolitikai lépése az egész országban örömet és lelkesedést váltott ki. Az ellenzéki nemzetiszocialista mozgalom erősen helyeselte a kormány külpolitikáját és az országgyűlésben is több nemzetiszocialista képviselő örmel állapította meg, hogy ebben az egy pontban: a külpolitikai vonalvezetés tekintetében a nyilaskeresztes mozgalom is a kormány mögé sorakozik fel. Ugyanakkor azonban a nemzetiszocialista politikusok rámutattak arra, aminek mi, úgynevezett szélsőjobb oldali közírók hangot adtunk a sajtóban, hogy: — mind a bécsi döntés, amely történelmi jogainkba helyezett vissza bennünket, mind pedig a háromhatalmi egyezményhez és az antibolsevista paktumhoz történt csatlakozásunk *belpolitikai következményekkel is kell, hogy járjon.*

Akkoriban gyakran rámutattunk arra, hogy a Németországgal és a fasiszta Itáliával való szövetségünk, a német-magyar sorsközösség és az új Európát kialakító tervek és kezdeményező lépések Magyarországot is arra kényszerítik a történelmi fejlődés szükségszerűségével és parancsával, hogy beilleszkedjék ebbe a tervezett és elkövetkező új európai rendbe. Az időben látott napviágot Karl Megerlének, a Berliner Börsenzeitung külpolitikai szerkesztőjének cikksorozata az új Európáról. Akkoriban olvastunk Rosenberg, Göbbels, Funk, Farinacci, Virginio Gayda és mások tollából olyan érdekes politikai cikkeket, amelyekből nyilvánvalóvá vált, hogy hatalmas barátaink és szövetségeseink számolnak a délkelet-európai államok belső átrendeződésével is. Emlékezetes volt Megerlének azóta is sokat emlegetett meg-

állapítása: »Az új bort új hordókba kell majd tölteni mindenütt egész Európában.«

Mi is azon, az állásponton voltunk: — a magyar politikai élet akkori vezetőinek el kell tűnniök, ha nem helyezik a magyar politikai vezetést szilárd világnézeti alapra, ha nem fejtenek ki nagy szabású propagandát a bolsevizmus ellen, a nemzetiszocialista Németország mellett, főként pedig azon elvek és ama gyakorlatok mellett, amelyek már több európai államban a nemzetiszocializmust jelentették.

Mi hittünk a Csáky Istvánok, még azelőtt a Gömbös Gyulák, legutóbb pedig a Bárdossy Lászlók őszinte külpolitikájában, amely bölcs politikai felismerés, geopolitikai adottság és nemzeti önérték következménye volt. Közben és utána azonban a magyar külpolitika egyre jobban elkanyarodott a háromhatalmi egyezmény szellemétől, belpolitikailag pedig egyre merevebben védte és őrizte azokat a feudális, liberális, kapitalisztikus bástyákat, amelyeknek ormairól tüzet okádott a népi Magyarországgal harcoló, a reformerek, a szociális igazságért küzdők, röviden a nemzetiszocialisták ellen.

Ahelyett, hogy a magyar életben népszerűvé igyekezett volna tenni a német szociális berendezkedéseket, az olasz munkatörvényeket, az európai gazdasági, politikai és társadalmi átalakulás eredményeit; a maga sugalmazott sajtójával a Beveridge-tervet ismertette bőségesen, hosszú lére eresztve, az amerikai kommunista vezérek szociális tervével foglalkozott és roppant finom és fejlett technikával valóssággal propagandát csinált az angolszász hatalmak úgynevezett békepolitikája mellett.

A nemzetiszocialista mozgalom egyre nagyobb aggodással látta, hogy Magyarországon egy kétszínű és nagyon veszedelmes történelmi játék folyik: — *egyfelől a háromhatalmi egyezmény szellemében való külpolitikázás, másfelől pedig a magyar nép megdolgozása e szövetséggel kapcsolatos és abból természetesen folyó belső reformtörökvések ellen.* Hiába követeltük a bolsevizmussal kacérkodó és a nacionalista Európát gyűlölő szociáldemokrácia felszámolását, hiába követeltük a már majdnem nyílt angolbarát lapok megszüntetését, vagy átállítását. Hiába követeltük a magyarság biológiai jövője szempontjából oly fontos közegészségügyi és fajvédelmi intézkedések és intézmények bevezetését. Hiába követeltük a háború után azonnal megvalósítandó terveket a földkérdés megoldására. Hiába követeltük a magyarországi zsidó finanszkapitalizmus megsemmisítését és helyette egészséges, magyar nemzetgazdaságot, a dolgozók szociális felemelkedését. Mindez pedig a háromhatalmi egyezmény és az antibolsevista egyezmény szellemében lett volna. Kötelezett volna bennünket erre a két bécsi döntés, amelyért a komoly erőpróbák következtéig nem adtunk semmi mást, mint hogy honvédeink elénekelték a Királyhágótól Zágonig: — »Édes Erdély itt vagyunk...«

És édes Erdély és drága Felvidék és Bácska pedig most éppen ezért szenved az idegen megszállás tiprásait, gyöttréseit, megalázásait, kifosztásokat és megtizedeléseket, mert az a gonosz, önző — és azóta hála Isten már felszámolt — magyar politikai klikk ezt a két-

színű, az árulásig menő iszonyú politikai játékot űzte a magyar nemzettel, a magyar nép bőrén.

Igaza volt a jelenlegi sajtófőnöknek, amikor szinte látnoki módon, hónapokkal ezelőtt egy ellenséges közvélemény gúnyjával számolva, felvetette ezt a kérdést: — »Sztalin vagy Szálasi?«

Az idő őt igazolta és bennünket. A magyar nemzetnek, a magyar népnek a történelem parancsára választania kellett. És a magyar nép egészséges történelmi ösztönét követte, amidőn nem Ázsiát, nem a barbarizmust, nem Sztalint, nem a bolsevizmust, nem a megsemmisülést választotta, hanem Európát, a nemzeti Magyarországot, a civilizáció megtartását, a keresztény kultúra megőrzését, az egészséges magyar jövődőt: Szálasi Ferencet.

1938-ban cikket írtunk arról, hogy egy vezérkari őrnagy jelkében pár évvel ezelőtt megkondult egy kis harang, a hivatás, a belső ösztönzés, a tudatos nemzetszerelme és népszerűet harangocskája.

Kevesen követték akkor s 1938-ban, hat esztendővel ezelőtt már leírhatjuk, hogy ez a vezérkari őrnagy hatalmas népmozgalmat teremtett, amely népmozgalom a magyar nép történelmi vágyait, életakarát és jövő európai életét képviseli. Közben sok küzdelem zajlott le, nagy harcokat vívott meg a nyilaskeresztes mozgalom és nem szégyeljük, nagy belső tisztulásokon, izzásokon is keresztülesett. De éppen ez tette lehetővé, hogy megtisztulva, szilárd világnézeti és ideológiai alapon olyan időben vehette át a magyar nemzet vezetését, amikor a történelmi idők azt megparancsolták számára.

Az elkövetkezendő negyedszázad fogja eldönteni, hogy a hungarizmus mit jelent a magyarság számára, mint ahogy az elkövetkezendő negyedszázad dönti el azt is, hogy a magyar nemzet milyen helyesen cselekedett, amikor életé sorsát és jövőjét négy évvel ezelő Bécsben a Harmadik Birodalomhoz, a fasiszta Itáliához és a dieudáni császársághoz kötötte.

Egy honvédezred minden átkelés kísérletet visszavert a Tiszánál

150 ellenséges fogoly

Treffz-Eichhöfer haditudósító jelentése:

Az élettelen egyhangúsággal zuhogó eső napok óta mocsárrá változtatta a tájat. A Tisza, amely kígyóként tekereg Észak-Magyarország rétjei között, kilépett medréből, mellékfolyói megduzzadtak és iszapos vízzel tágas területeket öntöttek el, amelyekből csak a gémesutak nyújtják ki panaszosan fakarjaikat. Ez a helyzet Tokaj és Karád között éppúgy, mint Cigánd és Csap között.

A Tisza északi partjának egyik sávját egy magyar hadosztály tartja. A folyó déli oldalán áll az ellenség, északra a magyarok német bajtársaikkal vállvetve védelmezik a termékeny vidéket. Az ellenség már hetek óta hiába próbálkozik átkelni az északi partra, hogy a védőket északnyugat felé visszaszorítsa és egyre többet raboljon el az ősi magyar földből. Kísérleteit hetek óta mindig újból visszaverik.

A napokban is véresen verte szét a bolsevisták és románok nagyerejű átkelési kísérletét, miközben mintegy kétszáz foglyot ejtett és több mint negyven nagy gumicsónakot semmisített meg legénységével együtt. Mindig, amikor az ellenség alapos tüzési előkészítés után százával rohanja meg a partot, hogy a tűzharang védelmében csónakjaival átkeljen, teljes erővel fogadja a védelem összpontosított tüzele. Egyik csónak a másik után merül alá a hullámokban.

Négy honvéd egymaga négy csónakot süllyesztett el, mindegyikét 20–20 főnyi legénységgel. Kézigránátok és páncéloselhárító ágyúk tépik szét a csónakokat és személyzetüket. Minden ellenséges katonát, akinek sikerül átjutni a Tiszán, kemény közelharcba keveredik vagy foglyul esik. Jóval több mint 200 halott hever a folyó inenső partján. A honvédek nyugodtan néznek minden további átkelési kísérlet elé is azzal a szilárd elhatározással, hogy szívósan védelmezik hazájuk földjét.

A honvédelmi miniszter felhívása a „Hunyadi” SS páncélgránátos hadosztály siosztágába való jelentkezésre

A „Hunyadi” SS páncélgránátos hadosztály keretében külön siosztág kerül felállításra a téli viszonyokhoz edzett, rátermett 17–40 éves önként jelentkezőkből. Jelentkezhetnek:

1. jelenleg katonai szolgálatot nem teljesítő rendfokozatra való tekintet nélkül egyesületi vagy egyesületen kívül szívek, siverszenyzők;
2. levente szívek, siverszenyzők;
3. jelenleg bármely honvéd pótalakulatnál szolgálatot teljesítő legénységi állományúak vagy tiszték;
4. fentiekben kívül mindenki, aki magában lelkesedést és rátermettséget érez a „Hunyadi” siosztág keretében harcolni a

Treffz-Eichhöfer haditudósító jelentése:

Mikor az ellenségnek november 10-én sikerült hídfőt létesíteni a Tiszánál, Virach Emil főhadnagy százada szembeszállt az átkelőkkel és üggyel irányított tüzeléssel ismét visszaritotta őket a folyó partjára. Az ellenséges katonák reménytelen helyzetben láttán megadták magukat a magyaroknak. Az ellenség veszteségei nagyok voltak és 150 ember esett fogságba.

Zsúfolt gumicsónakokat süllyesztettek el a honvédek

Treffz-Eichhöfer haditudósító jelentése:

Darabos, Horváth, Göndöcs és Vátrányi honvédok az ellenség egyik átkelési kísérletét alkalmával kézrátételével négy gumicsónakot süllyesztett el egyenként 20 főnyi legénységgel. Az ellenség támadása veszteségek mellett összeomlott. A 150 embert, akinek sikerült átjutni a Tiszán, kemény közelharcba keveredik vagy foglyul esik. Jóval több mint 200 halott hever a folyó inenső partján. A honvédek nyugodtan néznek minden további átkelési kísérlet elé is azzal a szilárd elhatározással, hogy szívósan védelmezik hazájuk földjét.

Derék páncéloselhárító szolgálat

Treffz-Eichhöfer haditudósító jelentése:

Mikor az ellenfél november 10-én megkísérelte, hogy átkeljen a Tiszán, Kiss Ernő tizedes ágyújától ol veszteségeket szenvedett, hogy kísérleteit kénytelen volt más áthelyezni. Ott is véresen visszaritotta az ellenséget. A honvédek gránátdobással elhallgattatták géppuskafészkét.

mai sorsdöntő nagy harcunkban. A jelentkezés helye Budapest melléki út 1. szám alatt, vidéken lebbi katonai parancsnokságnál, jelentkezéseket a különleges kiképzési irányítják. Jelentkezési határidő 1944. december 31.ig.